

Arrest

nr. 187 222 van 22 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 11 mei 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 en 24 april 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 mei 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. DE RAEDEMAEKER en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, dienen op 5 januari 2015 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 24 april 2015, met kennisgeving op 29 april 2015, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.01.2015 werd ingediend door :

K., M. (...) (N° R.R. (...))

geboren te Tbilisi op (...).1967

** eveneens gekend als: N.Q., K. (...), geboren te Barzan Kallo op (...).1968, nationaliteit: Syrië*

en echtgenote:

I., T. (...) (N° R.R. (...))

geboren te Tbilisi op (...).1972

** eveneens gekend als: A.Q., M. (...), geboren te Barzan Kallo op (...).1973, nationaliteit: Syrië*

en hun minderjarige kinderen:

K., D. (...), geboren te Mechelen op (...).2007

** eveneens gekend als: N.Q., D. (...), geboren te Mechelen op (...).2007, nationaliteit: Syrië*

K., D. (...), geboren te Edegem op (...).2008

** eveneens gekend als: N.Q., D. (...), geboren te Edegem op (...).2008, nationaliteit: Syrië*

en hun meerderjarige zoon:

K., R. (...) (N° R.R. (...))

geboren te Tbilisi op (...).1993

** eveneens gekend als: Q., P. (...), geboren te Barzan Kallo op (...).1993, nationaliteit: Syrië*

allen van nationaliteit: Georgië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen halen aan dat zij al sinds juni 2004 in België verblijven en maar liefst vijf jaar gewacht hebben op een beslissing in het kader van hun asielaanvraag. Het is zo dat de heer K.M. (...) een asielaanvraag indiende op 25.03.2004. Hij verklaarde N.Q., K. (...) te heten, geboren te zijn te Barzan Kallo op (...).1968 en van Syrische nationaliteit te zijn. In 2006 vervoegde mevrouw I.T. (...) haar echtgenoot en diende op 20.06.2006 een asielaanvraag in. Zij verklaarde A.Q.M. (...) te heten, geboren te zijn te Barzan Kallo op (...).1973 en van Syrische nationaliteit te zijn. De asielaanvraag werd voor beiden afgesloten op 08.04.2009 met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Pas in oktober 2010 maakten betrokkenen hun echte identiteit en nationaliteit bekend in het kader van een aanvraag art. 9ter. Zij gaven toe niet de Syrische, maar de Georgische nationaliteit te bezitten en gebruik gemaakt te hebben van valse namen. Aangezien de asielaanvraag gevoerd werd onder een volkomen valse identiteit en nationaliteit, kan de duur ervan, ongeacht lang of kort, sowieso niet in het voordeel van betrokkenen weerhouden worden. Zij hebben jarenlang bewust hun identiteit verborgen voor de Belgische overheid. De vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel “fraus omnia corrumpit”. Dat betrokkenen verklaren dat zij hun werkelijke identiteit verborgen uit vrees voor represailles vanuit Georgië omdat zij Jezidi's zijn, is een

loutere vage bewering, die niet gestaafd wordt met concrete elementen. Bovendien zou dit dan nog niet verklaren waarom zij naast een valse identiteit ook een valse nationaliteit gebruikten. Deze vage verklaring van betrokkenen doet geen afbreuk aan de vaststelling van het bedrieglijk handelen.

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkenen niet aantonen dat er geen scholing beschikbaar is in het land van herkomst. Uit de bijgevoegde schoolattesten blijkt dat hun zoon D. (...) ingeschreven is in een school voor buitengewoon kleuter en lager onderwijs. Betrokkenen tonen echter niet aan dat het kind geen aangepaste scholing zou kunnen volgen in het land van herkomst. Wat de meerderjarige zoon van betrokkenen betreft, dient opgemerkt te worden dat hij niet aantoonbaar dat hij op heden nog scholing volgt – het schoolattest gaat over het schooljaar 2013-2014, noch dat hij desgewenst geen hogere studies zou kunnen volgen in het land van herkomst. Betrokkenen roepen in dat de verplichting om een schooljaar te onderbreken om in het land van herkomst de scholing in een verschillende taal en ander schoolstelsel terug op te nemen een buitengewone omstandigheid vormt. Dit kan echter niet weerhouden worden, aangezien betrokkenen al op 30.10.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend hebben. Betrokkenen verblijven al geruime tijd illegaal op het Belgisch grondgebied. Het huidige schooljaar 2014-2015 werd aangevat in illegaal verblijf. Het is een persoonlijke keuze geweest van betrokkenen om geen gevolg te geven aan dit bevel, zich te nestelen in illegaal verblijf en de scholing van de kinderen toch verder te zetten vanuit illegaal verblijf. Betrokkenen konden gebruik gemaakt hebben van schoolvakanties om hun terugkeer te organiseren, om een bruuske onderbreking van een lopend schooljaar te vermijden. Bijgevolg dient gesteld te worden dat het de ouders zijn die de belangen van hun kinderen geschaad hebben. Tevens brengen betrokkenen geen elementen aan, waaruit blijkt dat de kinderen zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan scholing in het land van herkomst.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkenen stellen dat zij niets hebben om naar terug te keren en niet over bestaansmiddelen beschikken of huisvesting om te overleven in hun land van herkomst. Dit kan echter niet weerhouden worden als zijnde een buitengewone omstandigheid. Er geldt immers voor alle vreemdelingen die moeten terugkeren naar hun land van herkomst, dat zij hun leven ginds terug moeten opbouwen. Betrokkenen tonen op geen enkele wijze aan dat zij geen tewerkstelling zouden kunnen vinden in hun land van herkomst om zo de nodige bestaansmiddelen te verwerven. Om de terugkeer te vergemakkelijken kunnen betrokkenen desgewenst beroep doen op het vrijwillig terugkeerprogramma: bijna elke migrant – zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers – de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM).

Betrokkenen halen aan dat er geen Belgische ambassade is in hun land van herkomst en dat zij gedwongen zullen worden om zich te richten tot een diplomatieke post in het buitenland, wat vertraging en administratieve rompslomp met zich mee zal brengen. Betrokkenen tonen echter niet aan dat zij zich niet kunnen wenden tot de bevoegde diplomatieke post om de aanvraag in te dienen, voor onderdanen van Georgië is dit Ankara, Turkije. (zie: http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Naar_Belgie_komen/Visum_Voor_Belgie/) De loutere vermelding dat dit vertraging en rompslomp met zich mee zou brengen, is onvoldoende. Het komt de betrokkenen toe hun beweringen met concrete elementen en op zijn minst een begin van bewijs te staven. Bovendien geldt dit voor elke onderdaan van Georgië die aanvraag via de reguliere procedure dient te doen. Betrokkenen tonen niet aan waarom voor hen een uitzondering zou moeten gemaakt worden.

De elementen met betrekking tot de duur van het verblijf en de integratie – namelijk dat zij sinds 2004 (mijnheer) en 2006 (mevrouw) in België verblijven; dat zij het inburgeringstraject gevolgd hebben wat gestaafd wordt met attesten van de cursus maatschappelijke oriëntatie en attesten van inburgering; dat zij Nederlands geleerd hebben wat gestaafd wordt met een inschrijvingsbewijs en een overeenkomst voor een opleiding bij VDAB; dat zij werkbereid zijn en reeds gewerkt hebben wat gestaafd wordt met formulieren C4, een curriculum vitae en arbeidsovereenkomsten; dat de kinderen actief hebben deelgenomen aan het gemeenschapsleven, dat verzoekers hun kinderen zouden aanzetten om zich in te zetten en te leven als een goed en vriendelijk mens; dat betrokkenen een grote vrienden- en kennissenkring zouden hebben; dat zij overgegaan zouden zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen zouden eigen gemaakt hebben - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat betrokkenen zich ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf beroepen op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd echter vernietigd door de Raad van State (Raad van State arrest 198.769 d.d. 09.12.2009 en arrest 215.571 d.d. 05.10.2011.) Bijgevolg zijn de criteria van hogervernoemde instructie niet meer van toepassing. “

Op 23 april 2015, met kennisgeving op 29 april 2015, wordt aan de eerste verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt onder de vorm van een bijlage 13. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

*Naam, voornaam: K., M. (...)
geboortedatum: (...).1968
geboorteplaats: Barzan Kallo
nationaliteit: Syrië (Arabische Rep.)*

- *eveneens gekend als: N.Q., K. (...), geboren te Barzan Kallo op (...).1968, nationaliteit: Syrië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- *Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar nul (0) dagen verminderd omdat:

- *4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 30.10.2013 (bijlage 13, termijn dertig dagen) en verblijft nog steeds illegaal op het Belgisch grondgebied.”

Op 24 april 2015, met kennisgeving op 29 april 2015, wordt aan de tweede verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt onder de vorm van een bijlage 13. Dit is de derde bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Aan mevrouw:

*Naam, voornaam: I., T. (...)
geboortedatum: (...).1973
geboorteplaats: Barzan Kallo
nationaliteit: Syrië (Arabische Rep.)*

- *eveneens gekend als: A.Q., M. (...), geboren te Barzan Kallo op (...).1973, nationaliteit: Syrië*

+ minderjarige kinderen:

*K., D. (...), geboren te Mechelen op (...).2007
K., D. (...), geboren te Edegem op (...).2008*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- *Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar nul (0) dagen verminderd omdat:

- *4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 30.10.2013 (bijlage 13, termijn dertig dagen) en verblijft nog steeds illegaal op het Belgisch grondgebied.”

Eveneens op 24 april 2015, met kennisgeving op 29 april 2015, wordt aan de derde verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt onder de vorm van een bijlage 13. Dit is de vierde bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

*Naam, voornaam: K., R. (...)
geboortedatum: (...).1993
geboorteplaats: Tbilisi
nationaliteit: Georgië*

- *eveneens gekend als: Q., P. (...), geboren te Barzan Kallo op (...).1993, nationaliteit: Syrië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- *Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar nul (0) dagen verminderd omdat:

- *4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 30.10.2013 (bijlage 13, termijn dertig dagen) en verblijft nog steeds illegaal op het Belgisch grondgebied.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voeren de verzoekende partijen de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van “de beginselen van behoorlijk bestuur: zorgvuldigheidsplicht”. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat zij eveneens artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en de hoorplicht geschonden achten en dat zij menen dat er sprake is van machtoverschrijding.

Het middel luidt als volgt:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat het verzoekschrift van verzoekers op 24.04.2014 onontvankelijk verklaard wordt omdat er volgens de Dienst Vreemdelingenzaken geen sprake is van buitengewone omstandigheden die verantwoord dat verzoekers hun aanvraag in België hebben ingediend en niet via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden .

Dat er in het geval van verzoekers wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die hen verhinderen om naar Georgië terug te keren om aldaar de aanvraag te doen.

Dat verzoekers reeds sedert juni 2004 in België verblijven en hier sedertdien een nieuw leven hebben opgebouwd. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat dit element niet in overweging genomen kan worden, daar de beoordeling hiervan dient te gebeuren in de gegrondheidsfase.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken er op deze manier echter aan voorbijgaat dat dit feit eveneens inhoudt dat verzoekers alhier hun centrum van belangen hebben gevestigd in de zin van artikel 8 EVRM, wat maakt dat zij hun leven in België niet zomaar kunnen achterlaten om terug te keren naar een land waar zij geen enkele actuele band mee hebben. Verzoekers hebben in Georgië niet alleen hun huisvesting en broodwinning achtergelaten, zij hebben bovendien momenteel ook geen sociale banden meer in het land dat zij maar liefst elf jaar geleden verlieten. Voor het gezin zijn de omstandigheden dan ook bijzonder moeilijk wanneer zij zouden terugkeren naar een land dat zij sedert elf jaar niet meer bezocht hebben en waar zij niet de minste bestaansmiddelen hebben om de behandeling van hun aanvraag af te wachten.

Dat er dan ook moeilijk van verzoekers verwacht kan worden dat zij het leven dat zij hier sedert 2004 hebben opgebouwd voor onbepaalde tijd in de steek zou laten om naar hun land van herkomst terug te keren.

Het feit dat verzoekers hun centrum van belangen dat zij hier sedert 2004 hebben opgebouwd voor onbepaalde tijd zouden moeten verlaten, zonder de garantie dat zij in hun land van herkomst ergens terecht kunnen voor de tijd die de procedure in beslag zal nemen, maakt dat het voor verzoekers bijzonder moeilijk is om hun aanvraag via de gewijzigde weg te doen.

Dat er aldus sprake is van buitengewone omstandigheden in hoofde van verzoekers.

Dat de kinderen van verzoekers bovendien in België geboren zijn en hier ook naar school gaan. De kinderen zijn niets anders gewoon dan het Belgische schoolsysteem en zijn helemaal geïntegreerd in de Belgische gewoontes.

Zij hebben trouwens geen enkele band met het leven, of meer specifiek, de schoolopleiding in Georgië. De kinderen zijn van kleins af aan gewend om in het Nederlands, in het Belgische schoolsysteem les te genieten. Van hen eisen dat zij hun schoolopleiding hier zouden onderbreken om voor onbepaalde tijd te moeten integreren in het schoolsysteem in Georgië, maakt ook voor hen een buitengewone omstandigheid uit.

De Raad van State heeft trouwens eerder al benadrukt dat de lopende schooltijd van een kind, wegens de verplichting een schooljaar te onderbreken om dit in een vreemd land, in een verschillende taal en in een andere schoolstelsel opnieuw op te nemen, een omstandigheid uitmaakt die het voor een kind en zijn ouders bijzonder moeilijk maakt terug te keren naar hun land van afkomst of naar een land waar zij toegelaten zijn tot verblijf om daar bij de Belgische diplomatieke overheden ter plaatse een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. (R.v.St. nr. 131.652, 24 mei 2004, Rev.dr.étr. 2004, afl. 128, 221)

In hetzelfde arrest stelde de Raad van State dat het aan de Belgische Staat toekwam om overeenkomstig haar verplichting tot motivering, de redenen aan te duiden waarom de door verzoeker ingeroepen elementen van integratie, en in het bijzonder de schoolplicht van de kinderen, niet zou kunnen worden geacht uitzonderlijke omstandigheden uit te maken die de indiening toelaten van een vordering in België.

Dat er aldus in hoofde van verzoekers zeker sprake is van buitengewone omstandigheden die hen toelaten om de aanvraag in België te doen.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat de grieven enkel gericht zijn tegen de eerste bestreden beslissing.

2.1.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroepen verzoekende partijen zich op een schending van: de Wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de zorgvuldigheidsplicht.

In de toelichting van het eerste middel verwijzen verzoekende partijen tevens naar de hoorplicht en een schending van artikel 8 EVRM.

Met betrekking tot de voorgehouden schending van 'de Wet van 29.07.1991' merkt verweerder op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partijen in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht beslist verzoekende partijen hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekende partijen geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen. de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

"als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die

bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd." (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Het bestuur heeft een ruime beleidsvrijheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt zij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Zij onderzoekt enkel of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008).

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partijen geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de door verzoekende partijen aangehaalde argumenten betreffende de ingeroepen buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze.

Deze overwegingen laten verzoekende partijen toe om te achterhalen om welke redenen de aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de Staatssecretaris onontvankelijk wordt geacht.

De kritiek van verzoekende partij kan dan ook niet worden aangenomen.

Ter ondersteuning houden verzoekende partijen voor dat ze reeds sedert juni 2004 in België verblijven, hier een nieuw leven hebben opgebouwd en dat het centrum van hun belangen hier gevestigd zijn in de zin van artikel 8 van het EVRM. Ze beweren eveneens dat ze geen sociale banden meer hebben in het land van herkomst en ze niet over de minste bestaansmiddelen beschikken om de behandeling van hun aanvraag af te wachten.

Verweerder laat gelden dat deze elementen allen werden besproken in de bestreden beslissing, waar door de gemachtigde van de Staatssecretaris werd gemotiveerd waarom deze argumenten niet als een buitengewone omstandigheid konden worden aanzien:

" Betrokkenen halen aan dat zij al sinds juni 2004 in België verblijven en maar liefst vijf jaar gewacht hebben op een beslissing in het kader van hun asielprocedure. Het is zo dat de heer K.M. (...) een asielaanvraag indiende op 25.03.2004. Hij verklaarde N.Q., K. (...) te heten, geboren te zijn te Barzan Kallo op (...).1968 en van Syrische nationaliteit te zijn. In 2006 vervoegde mevrouw I.T. (...) haar echtgenoot en diende op 20.06.2006 een asielaanvraag in. Zij verklaarde A.Q.M. (...) te heten, geboren te zijn te Barzan Kallo op (...).1973 en van Syrische nationaliteit te zijn. De asielaanvraag werd voor beiden afgesloten op 08.04.2009 met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Pas in oktober 2010 maakten betrokkenen hun echte identiteit en nationaliteit bekend in het kader van een aanvraag art. 9ter. Zij gaven toe niet de Syrische, maar de Georgische nationaliteit te bezitten en gebruik gemaakt te hebben van valse namen. Aangezien de asielprocedure gevoerd werd onder een volkomen valse identiteit en nationaliteit, kan de duur ervan; ongeacht lang of kort, sowieso niet in het voordeel van betrokkenen weerhouden worden. Zij hebben jarenlang bewust hun identiteit verborgen voor de Belgische overheid. De vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit". Dat betrokkenen verklaren dat zij hun werkelijke identiteit verborgen uit vrees voor represailles vanuit Georgië omdat zij Jezidi's zijn, is een

loutere vage bewering, die niet gestaafd wordt met concrete elementen. Bovendien zou dit dan nog niet verklaren waarom zij naast een valse identiteit ook een valse nationaliteit gebruikten. Deze vage verklaring van betrokkenen doet geen afbreuk aan de vaststelling van het bedrieglijk handelen.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkenen stellen dat zij niets hebben om naar terug te keren en niet over bestaansmiddelen beschikken of huisvesting om te overleven in hun land van herkomst. Dit kan echter niet weerhouden worden als zijnde een buitengewone omstandigheid. Er geldt immers voor alle vreemdelingen die moeten terugkeren naar hun land van herkomst, dat zij hun leven ginds terug moeten opbouwen. Betrokkenen tonen op geen enkele wijze aan dat zij geen tewerkstelling zouden kunnen vinden in hun land van herkomst om zo de nodige bestaansmiddelen te verwerven. Om de terugkeer te vergemakkelijken kunnen betrokkenen desgewenst beroep doen op het vrijwillig terugkeerprogramma: bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerprijs en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM)."

Een loutere herhaling van de elementen uit hun aanvraag volstaat niet om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te tonen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

De verweerder wijst erop dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvS nr. 198.769 dd. 09.12.2009). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden.

De verweerder verwijst nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt geoordeeld dat:

"Waar de verzoekende partij voorhoudt dat integratie-elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden en zij het standpunt van de Dienst Vreemdelingenzaken, namelijk dat integratie onmogelijk een grond voor ontvankelijkheid zou kunnen zijn, verwerpt, wijst de Raad erop dat, zoals uiteengezet, de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij zij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie." (R.v.v. nr. 87 740 van 18 september 2012)

"2.18. De verzoekende partij is ervan overtuigd dat integratie een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en poneert dat de wetgever niet heeft gewild dat integratie nooit als grond tot ontvankelijkheid wordt beschouwd, wat volgens de verzoekende partij het gevolg is van de houding van de verwerende partij, maar met dergelijk algemeen betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij in casu haar discretionaire bevoegdheid heeft aangewend op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De omstandigheden die verband houden met de mogelijke integratie van de verzoekende partij hebben betrekking op de gegrondheid van de aanvraag en niet op de ontvankelijkheid ervan (cf. RvS 12 oktober 2005, nr. 150.107; RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

(R.v.v. nr. 87 552 van 13 september 2012)

"De verzoekende partij haar wisten dat hun verblijf precair was. Dit wordt niet door de verzoekende partij haar betwist. Terecht concludeerde de minister dat illegaal verblijf geen rechten kart doen ontstaan die

een buitengewone omstandigheid uitmaken. Zoals reeds werd gesteld mogen de buitengewone omstandigheden niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het bekomen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. Van een tegenstrijdige of stereotiepe motivering is geen sprake. Tot slot dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij haar naar rechtspraak verwijzen zonder deze op hun persoonlijke situatie te betrekken." (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007)

"Wat zijn verregaande integratie betreft, merkt de Raad op dat de verzoekende partij in zijn aanvraag niet heeft aangetoond dat zijn integratie, zijn sociaal leven en zijn maatschappelijke inburgering het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen." (R.v.V. nr. 30 421 van 18 augustus 2009)

"In zoverre de verzoekende partij met de Integratie" ook verwijst naar de voorgelegde getuigenverklaringen die een uiting zijn van zijn sociale banden en verblijf, stelde de verwerende partij duidelijk dat ze niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, dus met andere woorden dat ze geen buitengewone omstandigheden uitmaken. De verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat er een beoordelingsfout of een gebrek aan motivering zou bestaan in hoofde van de verwerende partij." (R.v.V. nr. 24.876 van 23 maart 2009)

De verzoekende partijen kunnen niet dienstig anders voorhouden.

Wat de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM, kan bovendien nog het volgende opgemerkt worden.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht. Opdat een schending van de voormelde verdragsbepaling zou kunnen worden aangenomen, dienen verzoekende partijen zowel het bestaan van een beschermenswaardig privéleven, als de wijze waarop dit door de bestreden beslissing werd geschonden, voldoende nauwkeurig aan te tonen.

"4.3.2.4. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. " (RvV nr. 56.202 dd. 17.02.2011)

Verzoekende partijen verwijzen naar hun integratie (centrum van belangen) in het Rijk. Deze integratie kan evenwel niet worden aanzien als een beschermenswaardige relatie in de zin van art. 8 EVRM.

"Anders dan wat verzoekster voorhoudt vallen gewone sociale of zakelijke relaties principieel niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM. (zie onder meer : R.v.St., nr. 151.290 van 14 november 2005; R.v.St. nr. 140.615 van 15 februari 2005, nr. R.v.St. 102 840 van 23 januari 2002; R.v.St. nr. 135 236 van 22 september 2004)." (RvV nr. 52 345 van 3 december 2010)

"Verzoeker beroept zich in het kader van huidig beroep op een in België opgebouwd privéleven. Hij verwijst hiervoor naar zijn verblijf in België sinds 2008 toen hij als niet-begeleide minderjarige het Rijk binnenkwam, zijn (inspanningen tot) integratie, de door hem gevolgde scholing en opleidingen, zijn werkbereidheid en het door hem uitgebouwde sociale netwerk. Hij betoogt dat al zijn belangen zich thans in België bevinden.

Los van de vraag of voormelde elementen getuigen van een privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou kunnen vallen, dient de Raad op te merken dat verzoeker dit privéleven slechts heeft opgebouwd tijdens een verblijf in België dat vanaf het begin als precair te beschouwen is. Verzoeker kwam immers op onwettige wijze het Rijk binnen en diende een asielaanvraag in, gevolgd door een aanvraag tot verblijf als minderjarige op grond van de omzendbrief van 15 september 2005 en twee meervoudige asielaanvragen. Hij wist of behoorde te weten dat hij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien zijn asielverzoek(en) werd(en) afgewezen of geen gunstig gevolg werd gegeven aan voormelde bijzondere verblijfsprocedure (EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Nerenigd Koninkrijk). Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat het EHRM in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk reeds vaststelde dat het privéleven opgebouwd

door een vreemdeling die in de betrokken lidstaat nooit een definitieve toelating tot verblijf heeft bekomen, bij het afwegen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg heeft dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakt (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi Verenigd Koninkrijk).

Er blijft ook niet dat niet redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij zijn persoonlijke leven terug opbouwt in zijn land van herkomst of elders" (R.v.V. nr. 118 480 dd. 06.02.2014, onderlijning toegevoegd).

Verweerder laat ook gelden dat verzoekende partijen niet aantonen, dat zij enkel in België een gezinsleven kunnen hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen en verder te zetten in hun land van herkomst of elders. Inzake immigratie heeft het EHRM aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15.07.2003, Mokrani/Frankrijk § 23; EHRM 26.03.1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18.02.1991, Moustaquim/België, § 43).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft eveneens terecht in de bestreden beslissing vermeld dat 'gewone sociale relaties (...) niet onder de bescherming van art. 8 [vallen]'.

Met hun kritiek tonen verzoekende partijen niet aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk zou zijn, of in strijd zou zijn met art. 8 EVRM.

Verzoekende partijen voeren aan dat het begrip buitengewone omstandigheden zou zijn miskend, doordat het schoolgaan van de minderjarige kinderen niet als buitengewone omstandigheid is aanvaard. Verzoekende partijen voeren aan dat het onderbreken van het huidige schooljaar in elk geval schade zou toebrengen aan hun kinderen en verwijzen hiervoor naar een arrest van de Raad van State (R.v.St. nr. 131.652, 24 mei 2004, Rev.dr.étr. 2004, afl. 128, 221)

De bestreden beslissing stelt met betrekking tot het schoollopen van de kinderen het volgende :

"Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkenen niet aantonen dat er geen scholing beschikbaar is in het land van herkomst. Uit de bijgevoegde schoolattesten blijkt dat hun zoon D. (...) ingeschreven is in een school voor buitengewoon kleuter en lager onderwijs. Betrokkenen tonen echter niet aan dat het kind geen aangepaste scholing zou kunnen volgen in het land van herkomst. Wat de meerderjarige zoon van betrokkenen betreft, dient opgemerkt te worden dat hij niet aantoonbaar dat hij op heden nog scholing volgt - het schoolattest gaat over het schooljaar 2013-2014, noch dat hij desgewenst geen hogere studies zou kunnen volgen in het land van herkomst. Betrokkenen roepen in dat de verplichting om een schooljaar te onderbreken om in het land van herkomst de scholing in een verschillende taal en ander schoolstelsel terug op te nemen een buitengewone omstandigheid vormt. Dit kan echter niet weerhouden worden, aangezien betrokkenen al op 30.10.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend hebben. Betrokkenen verblijven al geruime tijd illegaal op het Belgisch grondgebied. Het huidige schooljaar 2014-2015 werd aangevat in illegaal verblijf. Het is een persoonlijke keuze geweest van betrokkenen om geen gevolg te geven aan dit bevel, zich te nestelen in illegaal verblijf en de scholing van de kinderen toch verder te zetten vanuit illegaal verblijf. Betrokkenen konden gebruik gemaakt hebben van schoolvakanties om hun terugkeer te organiseren, om een bruuske onderbreking van een lopend schooljaar te vermijden. Bijgevolg dient gesteld te worden dat het de ouders zijn die de belangen van hun kinderen geschaad hebben. Tevens brengen betrokkenen geen elementen aan, waaruit blijkt dat de kinderen zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan scholing in het land van herkomst."

Verzoekende partijen gaan niet in op de motieven, en slagen er dan ook niet in ze te weerleggen.

Verweerder laat gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet kennelijk onredelijk werd geoordeeld dat het schoollopen van de minderjarige kinderen niet als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, vermits niet is aangetoond dat de scholing van de kinderen niet in het herkomstland kan worden verkregen.

Zie ook:

"In zoverre verzoeker betoogt dat het schoollopen van zijn kind een buitengewone omstandigheid uitmaakt, dient erop gewezen te worden dat de Raad van State reeds meerdere malen geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (R.v.St. nr. 156.325 van 14 maart 2006, R.v.St. nr. 108.862 van 4 juli 2002, R.v.St. van 18 april 2002). In casu is de verplichte scholing bovendien in illegaal verblijf gestart. In tegenstelling tot wat verzoeker wenst te laten uitschijnen neemt de schoolplicht slechts aanvang in het kalenderjaar dat het kind zes jaar wordt. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken om te stellen dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in een dergelijk illegaal verblijf. Verzoeker beperkt zich tot een theoretische uiteenzetting en toont niet met

concrete gegevens aan waarom de scholing van zijn kind een buitengewone omstandigheid zou uitmaken. Verzoeker maakt een schending van de materiële motiveringsplicht niet aannemelijk."

(R.v.V. nr. 10.923 van 6 mei 2008) "

Verzoekende partijen hun kritiek kan niet worden aangenomen.

De verwerende partij merkt nog op dat waar verzoekende partijen voorhouden dat zij dienden te worden gehoord door de gemachtigde van de Staatssecretaris ten einde bijkomende inlichtingen of stukken te kunnen voorleggen, zij niet kunnen worden gevolgd.

Verweerder laat dienaangaande vooreerst gelden dat de bewijslast in het kader van een aanvraag op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet vanzelfsprekend rust op de vreemdeling die de aanvraag indient.

Zie in die zin:

"De Raad wijst er evenwel op dat, waar de verzoekende partij de bewijslast schijnt om te keren, het aan de vreemdeling is om de nodige bewijzen aan te brengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet, in casu dat er omstandigheden zijn die het bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit het land van herkomst een aanvraag in te dienen. " (R.v.V. nr. 101 855 van 26 april 2013)

"het komt immers aan de verzoekster toe om in haar aanvraag duidelijk en concreet uiteen te zetten op welke elementen zij zich beroept teneinde een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te bekomen. De gemachtigde van de staatssecretaris spreekt zich in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dat -het weze benadrukt- een gunstmaatregel uitmaakt, enkel uit omtrent de elementen die door de aanvrager werden naar voor geschoven en het komt alleszins niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toe, laat staan dat hij hiertoe verplicht zou zijn, om zelf ten behoeve van de aanvrager elementen te vergaren die de buitengewone omstandigheden ken/of de toekenning van de verblijfsmachtiging zouden kunnen verantwoorden. " (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

Terwijl bovendien moet worden opgemerkt dat in casu niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag ligt (cf. bv. R.v.St. nr. 39.156, 3.4.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, die het verzocht is uit te oefenen, beslissingen dient te nemen.

Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39.155, 2.4.1992). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet gesteund zijn op een tekortkoming van de betrokkene (zie ook R.v.St. nr. 167.887 dd. 15.02.2007, I. OPDEBEECK, "De hoorplicht" in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247.

Er dient verder te worden vastgesteld dat aan verzoekende partijen wel degelijk de mogelijkheid werd gegeven hun standpunt naar voor te brengen, en dit bij het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf en eventuele aanvullingen. Hierbij konden verzoekende partijen alle feitelijke informatie verschaffen die zij wensten te geven, en hun aanvraag met nuttige elementen en stukken staven.

De verwerende partij laat gelden dat de beschouwingen van verzoekende partijen niet kunnen overtuigen, alsook dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie terecht besliste om de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel induis.

De uiteenzetting van verzoekende partijen kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.1.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering

van deze bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van deze bepaling onontvankelijk wordt verklaard, omdat de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij de aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierbij verduidelijkt de verwerende partij per door de verzoekende partijen aangehaald element waarom het niet in aanmerking kan worden genomen als buitengewone omstandigheid in de zin van genoemde bepaling.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partijen de motieven van de eerste bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partijen bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motivering vergt in casu nazicht van de voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Er wordt aan herinnerd dat artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Zoals uit de in punt 1 geciteerde eerste bestreden beslissing blijkt, heeft de verwerende partij de aanvraag in casu onontvankelijk verklaard omdat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vormen.

In de mate dat zij voorhouden dat de eerste bestreden beslissing vereist dat buitengewone omstandigheden hetzelfde zouden zijn als overmacht, blijkt dit niet uit de motieven van deze beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen in hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet met betrekking tot de ontvankelijkheid van de aanvraag en het bestaan van buitengewone omstandigheden wijzen op volgende concrete elementen:

- Het schoollopen van een kind in België
- Het feit dat zij in 2004 het land van herkomst verlaten zouden hebben en sindsdien het centrum van hun belangen in de zin van artikel 8 van het EVRM in België hebben opgebouwd
- De duur van de behandeling van hun asielaanvraag (5 jaar)
- Zij zouden niets meer hebben in het land van herkomst. Er zouden geen bestaansmiddelen en huisvesting zijn om te overleven gedurende de tijd die nodig is om de formaliteiten te vervullen
- Er zou geen diplomatieke vertegenwoordiging zijn in het land van herkomst waartoe zij zich kunnen wenden, zodat zij gedwongen zouden zijn zich te richten tot een post in het buitenland, hetgeen vertraging en rompslomp betekent.

Zoals uit de onder punt 1 geciteerde eerste bestreden beslissing blijkt, werd een antwoord gegeven op deze argumenten.

Waar de verzoekende partijen in hun verzoekschrift overgaan tot een herhaling van de elementen die zij in hun aanvraag aanvoerden, merkt de Raad op dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing een antwoord formuleerde op deze argumenten, namelijk waarom zij niet kunnen aangenomen worden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Zij stelde namelijk: *“Betrokkenen halen aan dat zij al sinds juni 2004 in België verblijven en maar liefst vijf jaar gewacht hebben op een beslissing in het kader van hun asielpcedure. Het is zo dat de heer K.M. (...) een asielaanvraag indiende op 25.03.2004. Hij verklaarde N.Q., K. (...) te heten, geboren te zijn te Barzan Kallo op (...)1968 en van Syrische nationaliteit te zijn. In 2006 vervoegde mevrouw I.T. (...) haar echtgenoot en diende op 20.06.2006 een asielaanvraag in. Zij verklaarde A.Q.M. (...) te heten, geboren te zijn te Barzan Kallo op (...)1973 en van Syrische nationaliteit te zijn. De asielaanvraag werd voor beiden afgesloten op 08.04.2009 met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Pas in oktober 2010 maakten betrokkenen hun echte identiteit en nationaliteit bekend in het kader van een aanvraag art. 9ter. Zij gaven toe niet de Syrische, maar de Georgische nationaliteit te bezitten en gebruik gemaakt te hebben van valse namen. Aangezien de asielpcedure gevoerd werd onder een volkomen valse identiteit en nationaliteit, kan de duur ervan, ongeacht lang of kort, sowieso niet in het voordeel van betrokkenen weerhouden worden. Zij hebben jarenlang bewust hun identiteit verborgen voor de Belgische overheid. De vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel “fraus omnia corrumpit”. Dat betrokkenen verklaren dat zij hun werkelijke identiteit verborgen uit vrees voor represailles vanuit Georgië omdat zij Jezidi’s zijn, is een loutere vage bewering, die niet gestaafd wordt met concrete elementen. Bovendien zou dit dan nog niet verklaren waarom zij naast een valse identiteit ook een valse nationaliteit gebruikten. Deze vage verklaring van betrokkenen doet geen afbreuk aan de vaststelling van het bedrieglijk handelen.*

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkenen niet aantonen dat er geen scholing beschikbaar is in het land van herkomst. Uit de bijgevoegde schoolattesten blijkt dat hun zoon D. (...) ingeschreven is in een school voor buitengewoon kleuter en lager onderwijs. Betrokkenen tonen echter niet aan dat het kind geen aangepaste scholing zou kunnen volgen in het land van herkomst. Wat de meerderjarige zoon van betrokkenen betreft, dient opgemerkt te worden dat hij niet aantoonde dat hij op heden nog scholing volgt – het schoolattest gaat over het schooljaar 2013-2014,

noch dat hij desgewenst geen hogere studies zou kunnen volgen in het land van herkomst. Betrokkenen roepen in dat de verplichting om een schooljaar te onderbreken om in het land van herkomst de scholing in een verschillende taal en ander schoolstelsel terug op te nemen een buitengewone omstandigheid vormt. Dit kan echter niet weerhouden worden, aangezien betrokkenen al op 30.10.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend hebben. Betrokkenen verblijven al geruime tijd illegaal op het Belgisch grondgebied. Het huidige schooljaar 2014-2015 werd aangevat in illegaal verblijf. Het is een persoonlijke keuze geweest van betrokkenen om geen gevolg te geven aan dit bevel, zich te nestelen in illegaal verblijf en de scholing van de kinderen toch verder te zetten vanuit illegaal verblijf. Betrokkenen konden gebruik gemaakt hebben van schoolvakanties om hun terugkeer te organiseren, om een bruuske onderbreking van een lopend schooljaar te vermijden. Bijgevolg dient gesteld te worden dat het de ouders zijn die de belangen van hun kinderen geschaad hebben. Tevens brengen betrokkenen geen elementen aan, waaruit blijkt dat de kinderen zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan scholing in het land van herkomst.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkenen stellen dat zij niets hebben om naar terug te keren en niet over bestaansmiddelen beschikken of huisvesting om te overleven in hun land van herkomst. Dit kan echter niet weerhouden worden als zijnde een buitengewone omstandigheid. Er geldt immers voor alle vreemdelingen die moeten terugkeren naar hun land van herkomst, dat zij hun leven ginds terug moeten opbouwen. Betrokkenen tonen op geen enkele wijze aan dat zij geen tewerkstelling zouden kunnen vinden in hun land van herkomst om zo de nodige bestaansmiddelen te verwerven. Om de terugkeer te vergemakkelijken kunnen betrokkenen desgewenst beroep doen op het vrijwillig terugkeerprogramma: bijna elke migrant – zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerprijs en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers – de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM).

Betrokkenen halen aan dat er geen Belgische ambassade is in hun land van herkomst en dat zij gedwongen zullen worden om zich te richten tot een diplomatieke post in het buitenland, wat verfraging en administratieve rompslomp met zich mee zal brengen. Betrokkenen tonen echter niet aan dat zij zich niet kunnen wenden tot de bevoegde diplomatieke post om de aanvraag in te dienen, voor onderdanen van Georgië is dit Ankara, Turkije. (zie: http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Naar_Belgie_komen/Visum_Voor_Belgie/) De loutere vermelding dat dit verfraging en rompslomp met zich mee zou brengen, is onvoldoende. Het komt de betrokkenen toe hun beweringen met concrete elementen en op zijn minst een begin van bewijs te staven. Bovendien geldt dit voor elke onderdaan van Georgië die aanvraag via de reguliere procedure dient te doen. Betrokkenen tonen niet aan waarom voor hen een uitzondering zou moeten gemaakt worden.

De elementen met betrekking tot de duur van het verblijf en de integratie – namelijk dat zij sinds 2004 (mijnheer) en 2006 (mevrouw) in België verblijven; dat zij het inburgeringstraject gevolgd hebben wat gestaafd wordt met attesten van de cursus maatschappelijke oriëntatie en attesten van inburgering; dat zij Nederlands geleerd hebben wat gestaafd wordt met een inschrijvingsbewijs en een overeenkomst voor een opleiding bij VDAB; dat zij werkbereid zijn en reeds gewerkt hebben wat gestaafd wordt met formulieren C4, een curriculum vitae en arbeidsovereenkomsten; dat de kinderen actief hebben deelgenomen aan het gemeenschapsleven, dat verzoekers hun kinderen zouden aanzetten om zich in te zetten en te leven als een goed en vriendelijk mens; dat betrokkenen een grote vrienden- en kennissenkring zouden hebben; dat zij overgegaan zouden zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen zouden eigen gemaakt hebben - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de

gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat betrokkenen zich ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf beroepen op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd echter vernietigd door de Raad van State (Raad van State arrest 198.769 d.d. 09.12.2009 en arrest 215.571 d.d. 05.10.2011.) Bijgevolg zijn de criteria van hogervernoemde instructie niet meer van toepassing.“

Een loutere herhaling weerlegt geenszins de concrete kennelijk redelijke motieven van de eerste bestreden beslissing.

De Raad merkt in de eerste plaats op dat een eenvoudige ontkenning niet volstaat om afbreuk te doen aan de afdoende gemotiveerde motieven van de eerste bestreden beslissing.

Waar zij erop wijzen dat zij sinds 2004 in België verblijven en sindsdien het centrum van hun belangen hier hebben opgebouwd en zij in Georgië geen huisvesting, broodwinning of sociale banden hebben, dient erop te worden gewezen dat de verwerende partij met betrekking tot deze elementen motiveerde: “*Het is zo dat de heer K.M. (...) een asielaanvraag indiende op 25.03.2004. (...). In 2006 vervoegde mevrouw I.T. (...) haar echtgenoot en diende op 20.06.2006 een asielaanvraag in. (...) Aangezien de asielprocedure gevoerd werd onder een volkomen valse identiteit en nationaliteit, kan de duur ervan, ongeacht lang of kort, sowieso niet in het voordeel van betrokkenen weerhouden worden. Zij hebben jarenlang bewust hun identiteit verborgen voor de Belgische overheid. De vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel “*fraus omnia corrumpit*”. Dat betrokkenen verklaren dat zij hun werkelijke identiteit verborgen uit vrees voor represailles vanuit Georgië omdat zij Jezidi's zijn, is een loutere vage bewering, die niet gestaafd wordt met concrete elementen. Bovendien zou dit dan nog niet verklaren waarom zij naast een valse identiteit ook een valse nationaliteit gebruikten. Deze vage verklaring van betrokkenen doet geen afbreuk aan de vaststelling van het bedrieglijk handelen.*

(...)

Betrokkenen stellen dat zij niets hebben om naar terug te keren en niet over bestaansmiddelen beschikken of huisvesting om te overleven in hun land van herkomst. Dit kan echter niet weerhouden worden als zijnde een buitengewone omstandigheid. Er geldt immers voor alle vreemdelingen die moeten terugkeren naar hun land van herkomst, dat zij hun leven ginds terug moeten opbouwen. Betrokkenen tonen op geen enkele wijze aan dat zij geen tewerkstelling zouden kunnen vinden in hun land van herkomst om zo de nodige bestaansmiddelen te verwerven. Om de terugkeer te vergemakkelijken kunnen betrokkenen desgewenst beroep doen op het vrijwillig terugkeerprogramma: bijna elke migrant – zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers – de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM).

(...)

De elementen met betrekking tot de duur van het verblijf en de integratie – namelijk dat zij sinds 2004 (mijnheer) en 2006 (mevrouw) in België verblijven; dat zij het inburgeringstraject gevolgd hebben wat gestaafd wordt met attesten van de cursus maatschappelijke oriëntatie en attesten van inburgering; dat zij Nederlands geleerd hebben wat gestaafd wordt met een inschrijvingsbewijs en een overeenkomst voor een opleiding bij VDAB; dat zij werkbereid zijn en reeds gewerkt hebben wat gestaafd wordt met formulieren C4, een curriculum vitae en arbeidsovereenkomsten; dat de kinderen actief hebben deelgenomen aan het gemeenschapsleven, dat verzoekers hun kinderen zouden aanzetten om zich in te zetten en te leven als een goed en vriendelijk mens; dat betrokkenen een grote vrienden- en kennissenkring zouden hebben; dat zij overgegaan zouden zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen zouden eigen gemaakt hebben - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).” Deze motivering wordt geenszins weerlegd met het betoog in het verzoekschrift. Zij

kunnen niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met het feit dat zij aangaven het centrum van hun belangen in België te hebben gevestigd en geen banden meer te hebben in Georgië. Voor het overige beperken de verzoekende partijen zich tot het herhalen van dezelfde, ongestaafde elementen die zij ook aanbrachten in de aanvraag waar zij voorhouden dat er geen garanties zijn dat zij ergens terecht kunnen tijdens de duur van de procedure. In zoverre zij betogen dat geen rekening werd gehouden met de door hen aangevoerde elementen van integratie en de duur van hun verblijf, dient erop te worden gewezen dat de verwerende partij hieromtrent motiveert dat deze elementen, die in de eerste bestreden beslissing worden opgesomd, behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en daarom in deze fase niet worden behandeld. Immers, zoals hoger besproken betreft de eerste bestreden beslissing het onontvankelijk verklaren van de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet omdat geen buitengewone omstandigheden blijken, zodat een onderzoek naar de gegrondheid van de aanvraag zich niet opdringt. Bovendien gaan verzoekers eraan voorbij dat de verwerende partij de aanvraag afwijst omwille van het frauduleus handelen van verzoekers die hun echte identiteitskaart en nationaliteit jaren hebben verborgen voor de Belgische overheid, determinerend motief dat verzoekers niet weerleggen.

In zoverre zij met dit betoog het recht op privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM geschonden achten, wijst de Raad erop dat artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In casu beroepen de verzoekende partijen zich op een schending van het recht op het privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel definieert niet het begrip ‘privéleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven, is een feitenkwestie.

Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Aangenomen kan worden dat de verzoekende partijen weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven hebben opgebouwd. Deze elementen geven hen echter niet het recht op illegale wijze in België te verblijven en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620).

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privéleven niet absoluut is. Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op haar grondgebied te gedogen. De verzoekende partijen beroepen zich op artikel 9bis van de vreemdelingenwet en dienen aldus aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden zijn die verantwoord zijn waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in hun land van herkomst hebben ingediend. Uit de bespreking van de verschillende onderdelen van het eerste middel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris correct en redelijk heeft geoordeeld dat er in casu geen buitengewone omstandigheden worden aangebracht in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verzoekende partijen tonen met hun betoog het tegendeel niet aan. Een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet kan geen schending van het privéleven inhouden en dus evenmin van artikel 8 EVRM (RvS 26 april 2006, nr. 157.953; RvS 30 april 2004; nr. 130.936). Artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (RvS 2 februari 2005, nr. 140.105).

Ter zake weerleggen de verzoekende partijen geenszins de motieven van de eerste bestreden beslissing die correct en afdoend zijn en steunen vinden in het administratief dossier, zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel. Evenmin ontnemt de eerste bestreden beslissing hen de verdere uitbouw van dit leven. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om op legale wijze België binnen te komen en er legaal te verblijven verstoort het privéleven van de verzoekende partijen niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de rechten van de mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat een tijdelijk verblijf in het buitenland met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen haar privéleven in die mate schaadt dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

Bovendien worden herhaald dat de verwerende partij niet verder diende in te gaan op de elementen van integratie die door de verzoekende partijen werden aangebracht nu zij in de eerste bestreden beslissing omtrent de in de aanvraag aangehaalde elementen van integratie motiveerde waarom deze in casu geen buitengewone omstandigheden vormen in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, namelijk: *“De elementen met betrekking tot de duur van het verblijf en de integratie – namelijk dat zij sinds 2004 (mijnheer) en 2006 (mevrouw) in België verblijven; dat zij het inburgeringstraject gevolgd hebben wat gestaafd wordt met attesten van de cursus maatschappelijke oriëntatie en attesten van inburgering; dat zij Nederlands geleerd hebben wat gestaafd wordt met een inschrijvingsbewijs en een overeenkomst voor een opleiding bij VDAB; dat zij werkbereid zijn en reeds gewerkt hebben wat gestaafd wordt met formulieren C4, een curriculum vitae en arbeidsovereenkomsten; dat de kinderen actief hebben deelgenomen aan het gemeenschapsleven, dat verzoekers hun kinderen zouden aanzetten om zich in te zetten en te leven als een goed en vriendelijk mens; dat betrokkenen een grote vrienden- en kennissenkring zouden hebben; dat zij overgegaan zouden zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen zouden eigen gemaakt hebben - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”*

Verder kunnen de verzoekende partijen de verwerende partij niet verwijten omtrent de in hun aanvraag aangevoerde buitengewone omstandigheid dat de kinderen in België geboren zijn en school lopen op kennelijk onredelijke wijze te hebben geoordeeld dat dit geen buitengewone omstandigheid uitmaakt omdat zij niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden en dat zij niet aantonen dat er geen aangepast onderwijs zou zijn voor hun zoon die in België is ingeschreven in een school voor buitengewoon onderwijs. Met betrekking tot de meerderjarige zoon oordeelt de verwerende partij dat niet werd aangetoond dat hij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing nog scholing volgt en dat hij desgewenst hogere studies kan volgen in het land van herkomst. De verzoekende partijen beperkten zich immers in hun aanvraag in het kader van de uiteenzetting van de buitengewone omstandigheden tot het louter verwijzen naar zijn schoollopen. Met het betoog in het kader van hun verzoekschrift weerleggen zij de motivering in de eerste bestreden beslissing niet. Waar zij er opnieuw op wijzen dat de onderbreking van een schooljaar, het andere schoolsysteem en de taalbarrière een buitengewone omstandigheid vormen, dient erop te worden gewezen dat de verwerende partij hieromtrent motiveerde dat *“Betrokkenen roepen in dat de verplichting om een schooljaar te onderbreken om in het land van herkomst de scholing in een verschillende taal en ander schoolstelsel terug op te nemen een buitengewone omstandigheid vormt. Dit kan echter niet weerhouden worden, aangezien betrokkenen al op 30.10.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend hebben. Betrokkenen verblijven al geruime tijd illegaal op het Belgisch grondgebied. Het huidige schooljaar 2014-2015 werd aangevat in illegaal verblijf. Het is een persoonlijke keuze geweest van betrokkenen om geen gevolg te geven aan dit bevel, zich te nestelen in illegaal verblijf en de scholing van de kinderen toch verder te zetten vanuit illegaal verblijf. Betrokkenen konden gebruik gemaakt hebben van schoolvakanties om hun terugkeer te organiseren, om een bruuske onderbreking van een lopend schooljaar te vermijden. Bijgevolg dient gesteld te worden dat het de ouders zijn die de belangen van hun kinderen geschaad hebben. Tevens brengen betrokkenen geen elementen aan, waaruit blijkt dat de kinderen zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan scholing in het land van herkomst.”* De verzoekende partijen weerleggen dit geenszins. De Raad van State heeft overigens reeds meerdere malen geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister/staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 ; RvS 4 juli 2002, nr. 108.862 ; RvS 18 april 2002, nr. 105.633). Voorts stelt de eerste bestreden beslissing niet zomaar dat schoollopen geen argument is zoals de verzoekende partijen lijken voor te houden, maar concretiseert de verwerende partij waarom het schoollopen in casu geen buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet uitmaakt.

De verwijzing naar de rechtspraak van de Raad van State is weinig dienstig aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223 525; RvS 16 juli 2010, nr. 5 885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3 679 (c)). Bovendien slagen de verzoekende partijen er niet in de pertinente overweging uit de eerste bestreden beslissing te

ontkrachten. Bovendien heeft de Raad van State reeds meerdere malen geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister/staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 18 april 2002, nr. 105.633; RvS 4 juli 2002, nr. 108.862; RvS 14 maart 2006, nr. 156.325).

De verzoekende partijen kunnen verder gelet op het voorgaande niet ernstig voorhouden dat onafdoende werd gemotiveerd aangaande de ingeroepen scholing.

Voor het overige tonen de verzoekende partijen niet aan op welke elementen zij menen dat de verwerende partij het antwoord schuldig blijft.

In zoverre de verzoekende partijen voorhouden dat de verwerende partij aanvullende informatie kon opvragen bij hen, laat de Raad vooreerst gelden dat, anders dan dat de verzoekende partijen laten uitschijnen, de bewijslast in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wel degelijk bij de aanvrager, in casu de verzoekende partijen, zelf ligt: zij moeten met alle mogelijke middelen aan het bestuur trachten aan te tonen dat zij in de toepassingsvoorwaarden vallen van de bepaling waarop zij zich wensen te steunen of beroepen bij een aanvraag. De verzoekende partijen hadden dus bij het indienen van hun aanvraag de mogelijkheid om elke dienstig stuk bij te brengen en konden dit ook nadien toevoegen zolang er geen beslissing werd genomen. De verzoekende partijen bewijzen niet dat hen dit werd belet. Bovendien laten zij na aan te geven welke informatie zij dan wel zouden hebben bijgebracht, laat staan hoe deze bijkomende gegevens de eerste bestreden beslissing zouden hebben kunnen beïnvloeden.

De verzoekende partijen maken derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om deze beslissing te schragen. De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont zij aan dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan zij de schending eveneens aanvoeren, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partijen voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

In zoverre de verzoekende partijen met hun betoog de schending van de hoorplicht aanvoeren, houdt die als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; I. Opdebeek, "De hoorplicht" in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). De eerste bestreden beslissing betreft het onontvankelijk verklaren van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van de verzoekende partijen, maar houdt een weigering in om een door hen gevraagd voordeel – m.n. de machtiging tot verblijf in het Koninkrijk – te verlenen. Te dezen kunnen de verzoekende partijen niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren (RvS 21 september 2009, nr. 196.233). Daarenboven hebben de verzoekende partijen ruimschoots de tijd gehad om hun aanvraag aan te vullen en alle relevante informatie bij te brengen. Zoals blijkt uit wat voorafgaat tonen zij niet aan met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden. De verzoekende partijen kunnen hun eigen nalatigheid niet aan de verwerende partij toeschrijven. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Voor het overige laten de verzoekende partijen na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden achten en de wijze waarop de eerste bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel, gericht tegen de tweede, derde en vierde bestreden beslissing, voeren de verzoekende partijen de schending aan van *“de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht, redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel”*.

Het middel luidt als volgt:

“Dat verzoekers niet alleen een onontvankelijke beslissing ontvangen, maar bovendien ook een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het echter niet strookt met de redelijkheid en de proportionaliteit om verzoekers na een verblijf van elf jaar, waarvan zij het grootste deel wachtend op de beslissing in het kader van de asielprocedure hebben doorgebracht, nu te bevelen om het grondgebied zonder termijn te verlaten.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken met dit element op geen enkele manier rekening houdt, waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken tekort schiet aan haar zorgvuldigheidsplicht.

Dat de bestreden beslissing dan ook genomen werd met schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.”

2.2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het tweede middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoekende partijen beweren dat er op geen enkele manier rekening werd gehouden met hun verblijf van 11 jaar door een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Evenwel dient verweerder op te merken dat de verzoekende partij de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten niet betwist.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet genomen om reden dat verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende in het Rijk verblijft houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partijen ter kennis te laten brengen.

Verzoekende partijen betwisten de motieven niet, doch beweren enkel dat er geen rekening zou zijn gehouden met hun persoonlijke situatie.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag van verzoekende partijen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard, en dat er aan verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) diende te worden afgeleverd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen

komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De verzoekende partijen tonen met hun betoog niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de verwerende partij niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

In de tweede, derde en vierde bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en wordt verduidelijkt dat aan de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt nu zij niet in het bezit zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Er wordt tevens verduidelijkt waarom de termijn om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 74/14, §3 van de vreemdelingenwet wordt teruggebracht naar nul dagen, namelijk omdat de verzoekende partijen geen gevolg hebben gegeven aan de eerder aan hen op 30 oktober 2013 betekende bevelen om het grondgebied te verlaten. Deze motivering wordt door de verzoekende partijen betwist noch weerlegd. Het louter feit dat zij elf jaar in België zouden hebben verbleven maakt niet dat er sprake is van onredelijke beslissingen. Zij geven verder niet aan met welk(e) element(en) de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Voor het overige laten de verzoekende partijen na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden achten en de wijze waarop de tweede, derde en vierde bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schenden. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 525 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor een derde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN